

عنوان مقاله:

برساخت گفتمانی سیاست زبان در روند نوسازی ایران نمونه موردی نشریه کاوه (۱۳۹۴-۱۳۰۱)

محل انتشار:

دوفصلنامه جامعه شناسی اقتصادی و توسعه، دوره 7، شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

فریدین قریشی - استاد گروه بین الملل دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران

محمد عباس زاده - استاد جامعه شناسی گروه علوم اجتماعی دانشگاه تبریز

ناصر صدقی - دانشیار گروه تاریخ دانشگاه تبریز

محمدباقر علیزاده اقدم - استاد جامعه شناسی گروه علوم اجتماعی دانشگاه تبریز

سیدحامد کهنه پوشی - دانشجوی دکتری جامعه شناسی دانشگاه تبریز، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

ایران کشوری چندقومی و چندزبانه است، اما با آغاز روند نوسازی در ایران، برساخته سیاست زبان در حکومت پهلوی اول، از حکم زبان فارسی به عنوان زبان مشترک به حکم زبان فارسی به عنوان زبان واحد حرکت کرده و سیاست تک زبانی را شرط وحدت ملی در ایران قرار می دهد. با اتخاذ این سیاست زبانی تنها به زبان فارسی امکان رشد و بالندگی داده شد و دیگر زبانهای ایران از حوزه های رسمی کنار نهاده شدند. فرض تحقیق بر آن است که سیاست زبانی ماهیتی گفتمانی داشته و برساخته است. از آنجا که نشریه ی کاوه از نشریات گفتمان ساز پیش از برآمدن نظم جدید بوده است، پژوهش با فرض گفتمانی بودن ماهیت سیاست زبانی و برساخته ی اجتماعی بودن آن، با اتخاذ نظریه ی گفتمان لاکلاو و موف و به کارگیری امکانات تحلیل متن تحلیل گفتمان انتقادی به تحلیل گفتمان تمام شماره های روزنامه پرداخته است. پژوهش وحدت زبانی را دال اصلی شبکه ی معانی هویت ایرانی در گفتمان روزنامه دانسته و به تبیین نحوه ی هژمونیک شدن گفتمان می پردازد.

کلمات کلیدی:

سیاست زبان، نشریه ی کاوه، تحلیل گفتمان، چندفرهنگ گرایی، توسعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1228337>

